



مراسم اربعین حسینی امسال فرصتی شد

تا مردم عراق ارادت شان را به شهید خامنه‌ای ابراز کنند

اربعین امسال قدرتانی است از قائد شهید است



سرمقاله

به همین دلیل بود که پذیرایی از ایرانی‌ها در بسیاری از موبک‌ها، رنگ دیگری داشت. گویی میزبان عراقی می‌خواست به مهمان ایرانی بگوید: ما قدردان مجاهدت‌های شما برای دفاع از اسلام هستیم.

در نگاه مردم عراق، ایرانیان امسال حکم سربازان پیروزی را داشتند که نه فقط برای مرزهای جغرافیایی ایران، بلکه برای آبرو و عزت امت اسلامی، با دشمن آمریکایی- صهیونیستی جنگیده بودند و حالا هم مشغول جنگ هستند. ایرانیان در نگاه مردم عراق، مردمی بودند که در برابر دشمنان اسلام و مسلمانان ایستادند، هزینه دادند، شهید دادند و با این حال تسلیم نشدند و عقب نشستند. از همین رو، اربعین امسال را می‌توان چیزی فراتر از یک اجتماع عظیم مذهبی هرساله، چیزی علاوه بر بزرگ‌ترین اجتماع شیعیان، فراتر از یک پیاده‌روی میلیونی و با متفاوت‌تر از آیینی که هر سال با شکوه برگزار می‌شود، دانست. در کنار عشق و ارادت به سید و سالار شهیدان، اربعین امسال را می‌توان تمجید امت تشیع از قائد شهید امت نامید.

اساساً برای مردم عراق، شهید حضرت آیت الله سیدعلی خامنه‌ای، فقط رهبر یک کشور نبود، بلکه مردی بود که دهه‌ها در میدان ایستاده بود و نامش با مقاومت و دفاع از امت اسلامی گره خورده بود. البته نباید ناگفته بماند که در کنار تصاویر قائد شهید امت، تصاویر رهبر انقلاب اسلامی، حضرت آیت الله سیدمجتبی خامنه‌ای نیز در دستان عراقی‌ها و بر دیوارهای نجف اشرف و کربلای معلی و در تمام مسیر طریقی، خودنمایی می‌کرد.

اما اینها فقط یک طرف ماجراست. سوی دیگر این قصه را باید در رفتار عراقی‌ها با زائران ایرانی جست‌وجو کرد. عراقی‌ها امسال با ذوق و شوقی متفاوت به استقبال ایرانی‌ها آمده بودند. انگار مهمانانی را میزبانی می‌کردند که در نگاه آنان، در بیش از پنج ماه گذشته پنجه در پنجه دشمنان اسلام انداخته و در میدان نبرد، از آبروی امت اسلامی دفاع کرده‌اند. برای عراقی‌ها، ایرانی حاضر در اربعین امسال فقط یک زائر نبود، او از سرزمینی آمده بود که ماه‌ها درگیر یک نبرد تمام‌عیار بوده و با وجود تمام سختی‌ها و تاختی‌ها و فقدان‌ها، برای حق، ایستاده بود.

جاده نجف تا کربلا امسال فقط پر از پرچم‌های منقش به نام سیدالشهدا ﷺ نبود، تصویر رهبر شهید انقلاب را نیز می‌شد در جای جای این مسیر دید. عمود به عمود و موبک به موبک، تصویر قائد شهید امت بر دیوارها و سردرها و عمودها دیده می‌شد. گویی عراقی‌ها می‌خواستند با زبان خودشان بگویند در غم بزرگ ایرانیان شریک‌اند و قدردان ابرمردی هستند که حسینی‌وار و در مسیر دفاع از حق و مبارزه با باطل، جان خود و خانواده‌اش را فدا کرد.

البته که این ارادت، یک اتفاق رسمی و سازمان‌یافته نبود، اتفاقاً زیبایی‌اش در همین خودجوش بودنش بود. هر عراقی به شیوه خودش خواسته بود سهمی در این ادای احترام داشته باشد. یکی عکس آقای شهیدمان را روی موبک عشیره‌شان نصب کرده بود، دیگری تصویر رهبر شهید انقلاب را روی شیشه خودرویی چسبانده بود که با آن، زائران را منتقل می‌کرد و آن یکی، دیوار خانه‌اش برای میزبانی از زائران ایرانی را پر کرده بود از تصاویر قائد شهیدی که او را فقط متعلق به ایران نمی‌دانست.

باز هم جاده نجف تا کربلا، جاده عشق شد؛ باز هم میلیون‌ها دل بی‌قرار، راه افتادند تا به کربلا برسند و در کنار مضجع شریف سیدالشهدا ﷺ، عهد خود را با راهی تازه کنند که چهارده قرن است از خون حسین ﷺ جان گرفته و هر سال در اربعین، میلیون‌ها انسان را از گوشه گوشه جهان به سوی خود می‌کشاند.

در میان این اقیانوس دلدادگان، بیش از ۳ میلیون و ۳۰۰ هزار ایرانی نیز طبق رسم هر سال، خود را به مسیر نجف تا کربلا رساندند. ایرانی‌ها سال‌هاست اربعین را با یک نیت ویژه نیز گره زده بودند؛ قدم برداشتن به نیابت از حضرت آیت الله سیدعلی خامنه‌ای. اما امسال یک چیز فرق کرده بود. سال‌های قبل، زائر ایرانی به نیابت از ایشان قدم برمی‌داشت، امسال اما با داغ فراق‌شان قدم به طریق نجف-کربلا گذاشت.

اما با همه اینها، اگر قرار باشد برای اربعین امسال یک تفاوت بزرگ با سال‌های گذشته پیدا کنیم، باید از چیزی گفت که شاید در هیچ آمار و تصویری نگنجد: شور و شوق مردم عراق برای ابراز ارادت به قائد شهید امت.

به نیابت از آقای شهید ایران

عزیزِ دور

عکس آقا را چسبانده بودم روی کوله‌ام. این اربعین با همه سال‌ها برابرم فرق داشت. تک‌تک قدم‌هایم را نذر آقای شهیدمان کرده بودم.

توی مسیر پیاده‌روی، یک جا چند دقیقه‌ای نشستیم تا خستگی در کنیم. صدای گریه مردی توجهم را جلب کرد. برگشتم. چشمم افتاد به مرد عراقی که زانو زده جلوی کوله‌ام. پیرمرد پنجاه ساله دست می‌کشید به عکس آقای شهید و یک‌ریز اشک می‌ریخت و زیر لب می‌گفت: «(خامنه‌ای عزیز... خامنه‌ای عزیز...)»

بعد گوشی‌اش را درآورد و فیلم تشییع آقا در عراق را نشانم داد و دوباره زرد زیر گریه؛ جوری که من هم تاب نیاوردم و اشکم سرازیر شد. آخر سر ازش تشکر کردم که برای تشییع آقایمان توی کشورشان سنگ تمام گذاشته‌اند.



قاب

اهتزاز بزرگترین پرچم خون‌خواهی رهبر شهید در بین الحرمین

همزمان با حضور زائران اربعین حسینی در کربلای معلی، بزرگترین پرچم خون‌خواهی رهبر شهید انقلاب در بین الحرمین به اهتزاز درآمد. پرچمی که در میان خیل عاشقان حضرت اباعبدالله الحسین ﷺ، نمادی از تجدید عهد با آرمان‌های رهبر شهید انقلاب و مطالبه خون‌خواهی او بود.



اعتراف

هراس آمریکا از درگیری طولانی با ایران

آنچه در محافل سیاسی و رسانه‌ای غرب در مورد جنگ گلیمه ایران، بیش از پیش مورد توجه قرار گرفته، نه فقط توان نظامی ایران، بلکه هزینه‌های ناشناخته و پیامدهای غیرقابل پیش‌بینی ورود به یک درگیری طولانی مدت برای آمریکا است.

نشریه چینی گلوبال تایمز در تحلیلی، با اشاره به این موضوع، تردید آمریکادر قبال ایران را ناشی از یک تناقض ساختاری در سیاست واشنگتن دانسته است؛ تناقضی میان برخورداری از قدرت نظامی گسترده و ناتوانی در تضمین دستیابی به اهداف سیاسی از مسیر جنگ. این نشریه نوشته است: «(واشنگتن از توانمندی نظامی خود آگاه است، اما هم‌زمان از خطرات و هزینه‌های کنشیده شدن به یک درگیری طولانی مدت با ایران وحشت دارد.)»

تجربه جنگ‌های دودهنه اخیر آمریکا در افغانستان و عراق نشان داده است که واشنگتن شاید بتواند ضربات سنگینی وارد کند، اما مدیریت پیامدهای یک بحران طولانی، حفظ حمایت داخلی و کنترل تحولات منطقه‌ای، چالش‌هایی است که بارها برای آمریکا هزینه‌ساز شده است.

در شرایط کنونی، حتی در ساختارهای نظامی آمریکا نیز این پرسش وجود دارد که پایان یک درگیری احتمالی چگونه تعریف خواهد شد و چه هزینه‌هایی به همراه خواهد داشت. تجربه شکست‌خورده جنگ چهل‌روزه، افزایش دقت موشک‌های ایران، کمبود تسلیحات در ارتش آمریکا و ناکارآمدی سیاست فشار علیه ایران، باعث شده است که نگرانی اصلی آمریکا در مورد ایران، اکنون گرفتار شدن در جنگی باشد که پایان آن قابل پیش‌بینی نیست.